

Jeg ved ikke, om fru Annette Just mente det ironisk, når hun sagde, at der her foreligger et forslag, som alle er enige i, men som ingen kan stemme for. Vi kan jo ikke sidde her og stemme om alt det, vi alle er enige i. Vi skal jo heller ikke vedtage, at det er tirsdag i dag, det ville være mægtig overflødigt.

I øvrigt forstod jeg ministerens tale sådan, at han var særdeles uenig i forslaget hovedsigt, nemlig en tidligere offentliggørelse. Det har alle andre ordførere end fru Annette Just erklæret sig enige med ministeren i, og det vidste forslagsstillerne jo også, så jeg kan slet ikke se berettigelsen eller rimeligheden af forslaget. Men det er altså tilladt at fremsætte det, og heldigvis for det.

Jeg vil gerne takke ministeren for den redegørelse, vi har fået. Jeg har dog et enkelt spørgsmål, og det er om ikke andet af personlige grunde vigtigt for mig. Jeg hørte fru Agnete Laustsen sige noget om 5 års forsinkelse på et svar eller en rapport. Jeg ved ikke, om jeg skal anskaffe mig et høreapparat, eller om jeg virkelig har hørt rigtigt. Det kan da ikke være rigtigt, at vi har været 5 år for sent med noget, for så har man virkelig et problem oven i det udmærkede ministerium. Men jeg går ud fra, at ministeren kan afkræfte, at vi har været 5 år forsinket med noget, vi skyldte at svare på.

Så vil jeg gerne komme med en replik til hr. Gert Petersen, som talte om demokratisering af udenrigspolitikken. Jeg vil bare minde om en anden grundlovsparagraf, nemlig § 19, som siger, at Kongen – læs: Regeringen – handler på rigets vegne i mellemfolkelige anliggender, og at regeringen kun er tvunget til at forelægge udenrigspolitiske sager af større rækkevidde for Det Udenrigspolitiske Nævn. Jeg tror nok, det var med velberåd hu, grundloven blev formulert sådan, og en eventuel kommende ændring af grundloven vil sikkert også bevare denne regel. Derfor tror jeg ikke, hr. Gert Petersen skal bevæge sig alt for langt ud ad den vej.

Igen tak til ministeren for en grundig redegørelse – og for at fru Annette Just ikke skal være i tvivl, støtter vi altså i lighed det store flertal af partier herinde ikke beslutningsforslaget. Men jeg imødeser med tak ministerens svar vedrørende forsinkelsesgraden.

(Kort bemærkning).

Agnete Laustsen (KF):

Nu vil det naturligvis ligge langt fra mig at tage ordet på udenrigsministerens vegne, men da jeg

er kommet med en faktuel oplysning, synes jeg også, jeg skylder hr. Melchior at forklare, at den vedrører en sag, som burde have været afsluttet i 1990.

Jeg kan citere, så man ved, nøjagtig hvor oplysningen stammer fra. Det er en artikel i Politiken fra den 7. november 1996 under overskriften »Dansk rapport fem år forsinket. Alvorlig FN-påtale af stærkt forsinket rapport om danske menneskerettighedsforhold.« Der står i artiklen, at rapporten blev endeligt indsendt i april 1995, efter at Udenrigsministeriet havde modtaget 11 rykkere fra FN's generalsekretær, og at det var 5 år for sent i forhold til afleveringsfristen, som var den 1. november 1990.

Hvis dette ikke er korrekt, beklager jeg det naturligvis. Men min kilde er som sagt den nævnte artikel, så hvis udenrigsministeren har andre oplysninger, hører jeg naturligvis med stor interesse derpå.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Jeg må åbenbart rette en misforståelse. Hr. Melchior har det med altid at citere grundloven, og jeg kom altså til at citere nogle andre paragraffer. Men det er altså ikke mig, som siger, at der er sket en demokratisering af udenrigspolitikken. Det er nogle meget lærde folk, der har skrevet en redegørelse om Grønland og Amerikas sikkerhedspolitik i årene 1945-68, som siger sådan. Det var dem, jeg citerede, og jeg tror faktisk, de har ret.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Det må vel være o.k. at citere grundloven fra dette sted, og jeg har da også disket op med andre citater, både fra Bibelen og fra »Bevingede ord«.

Jeg bøjer da mit hoved for de lærde folk, men jeg vil alligevel gøre hr. Gert Petersen opmærksom på, at jeg mener altså, der er en grænse for graden af demokratisering af et lands udenrigspolitik.

Jeg er også glad for, at jeg sparer penge til ørelæge og høreapparat, men jeg vil dog benytte fru Agnete Laustsens forklaring og dokumentation af det, hun sagde – idet jeg går ud fra, at avisen har skrevet korrekt i denne sammenhæng – til at komme med en kommentar og sige: Så er det altså mere end én udenrigsministers ansvar! Det synes jeg dog den nuværende udenrigsminister fortjener, når sagen har været